

**НАУКОВИЙ ГУРТОК
КАФЕДРИ СОЦІАЛЬНИХ ТА ЕКОНОМІЧНИХ ДИСЦИПЛІН
ФАКУЛЬТЕТУ № 2**

УДК 331.56-053.81(477)

Вікторія Євгеніївна БОНДАРЕНКО,

курсант групи Ф1-102 ХНУВС

*Науковий керівник: доцент кафедри соціальних та економічних дисциплін
факультету № 2 кандидат економічних наук, доцент Павленко Н. В.*

ПРОБЛЕМА МОЛОДІЖНОГО БЕЗРОБІТТЯ В УКРАЇНІ

Одним з найважливіших моментів у житті кожної молодої людини є пошук першого робочого місця. На жаль, в Україні цей пошук перетворюється на справжню проблему. За даними Державної служби статистики, у 2017 р. рівень безробіття серед молоді у віці 15–24 роки сягнув 18,9 %, у віці 25–29 років – 11,3 %, у віці 30–34 років – 8,4 %, тоді, як середній рівень безробіття громадян усіх вікових груп склав 9,5 %. Це означає, що молоді люди частіше стикаються з проблемою безробіття, ніж представники інших вікових груп, і чим молодшими вони є, тим важче їм знайти роботу.

На мою думку, проблема недостатньої зайнятості молоді в Україні обумовлена наступними основними причинами: відсутність досвіду роботи, дискримінація при наймі на роботу; невідповідність спеціальностей та спеціалізацій, за якими готують фахівців університети, а також змісту освіти потребам ринку праці; завищені вимоги молоді щодо свого заробітку, змісту і місця роботи, умов праці тощо; загальний негативний стан ринку праці, на якому все більше переважає активний розвиток тіньової економіки; недостатня поінформованість про існування молодіжних програм і специфіку функціонування молодіжних центрів зайнятості; законодавча неврегульованість багатьох аспектів молодіжної політики.

Проблема молодіжного безробіття має багато негативних далекосяжних наслідків. Саме воно підштовхує молодь до еміграції в інші країни, як наслідок, погіршується демографічна структура українського суспільства, відбувається зниження його трудового та інтелектуального потенціалу. Неможливість офіційного працевлаштування сприяє поширенню тіньової зайнятості, розповсюдженню деструктивних моделей поведінки, призводить до психологічних змін, а саме втрати мотивації до праці, падіння престижності легальної зайнятості, соціальної апатії. Всі ці явища є дуже небезпечними, оскільки саме молодь традиційно виступає найбільш енергійною, гнучкою, працездатною і перспективною частиною суспільства.

Враховуючи викладене вище, забезпечення зайнятості молоді виступає одним із пріоритетних завдань розвитку держави. Згідно закону України «Про сприяння соціальному становленню та розвитку молоді в Україні» держава через державні служби зайнятості має забезпечувати працездатній молоді надання першого робочого місця на строк не менше двох років з наданням дотації роботодавцю з дня прийняття молодих фахівців на роботу. Таким чином, держава гарантує працездатній молоді рівне з іншими громадянами право на працю. З іншого боку, хоча в Україні задекларована державна підтримка молоді, яка реалізується у молодіжній політиці, але результативність цієї політики не позначається суттєво на зайнятості молоді, оскільки вона не реалізовується на практиці належним чином.

На мою думку, для усунення негативних наслідків молодіжного безробіття та попередження його розвитку у майбутньому необхідно:

- 1) активно поширювати серед молоді інформацію щодо діяльності молодіжних центрів зайнятості та бірж праці;
- 2) модернізувати зміст освіти у відповідності з вимогами ринку праці;
- 3) сприяти організації молоддю власного бізнесу, реалізації власних креативних проєктів (стартапів) тощо;
- 4) підвищити дієвість існуючих державних програм сприяння молодіжній зайнятості та забезпечити реальне здійснення кожного програмного заходу молодіжної політики України;
- 5) вивчати та запроваджувати в Україні успішний міжнародний досвід з питань молодіжної зайнятості.

Одержано 17.04.2018

УДК 330.001.25(477)

Вікторія Петрівна БРИНЧАК,

курсант групи Ф2-102 ХНУВС

*Науковий керівник: доцент кафедри соціальних та економічних дисциплін
факультету № 2 ХНУВС кандидат економічних наук, доцент Гончарова В.О.*

**ТІНІЗАЦІЯ ЕКОНОМІКИ ЯК ОДНА З СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНИХ ПРОБЛЕМ
СУЧАСНОЇ УКРАЇНИ**

Поширення в Україні такого соціально-економічного явища, як тіньова економіка, а також збільшення обсягів продукції і фінансових ресурсів, які обертаються в цій сфері, являють собою істотну перешкоду забезпеченню сталого розвитку економіки. Значною проблемою є те, що переважна більшість операцій, які можна віднести до тіньових, можна здійснити в легальному нормативно-правовому полі, а доведення факту здійснення тіньової діяльності потребує значних зусиль органів державної влади. Аналізу проблеми тіньової економіки присвячені роботи багатьох вітчизняних вчених, але на жаль сьогодні рівень тінізації залишається достатньо високим.

У сучасному світі з проблемою тінізації економічних процесів стикаються майже всі країни. Обсяги тіньового сектору в економічно розвинених країнах світу містяться на рівні, що не має істотного впливу на соціально-економічні процеси в суспільстві (5–12 % ВВП). При розмірах тіньового сектору у 30 % ВВП настає критична межа, перевищення якої свідчить про функціонування в країні відтворювальної системи тіньових економічних відносин.

Від самого початку перехідного періоду України в числі інших країн світу зіткнулася з проблемою тіньової економіки – неконтрольованого суспільством виробництва, розподілу, обміну та споживання товарно-матеріальних цінностей та послуг. Сьогодні оцінки масштабів тіньової економіки в Україні коливаються у межах від 40 до 80 % ВВП залежно від методу оцінки (наприклад, на основі попиту на гроші чи споживання електроенергії).

Останнім часом, за даними Міністерства економіки та з питань європейської інтеграції України, уряду вдалося знизити процес тінізації економіки на 5 %. Однак, на думку експертів, питома вага тіньового сектору економіки в Україні і далі залишається досить високою – 65 % ВВП.

Якщо зробити спробу комплексно поглянути на проблему тінізації економіки в Україні, то можна виділити деякі об'єктивні фактори, які пояснюють такі значні обсяги тіньової економіки: 1) високі податки і нерівномірність податкового навантаження; 2) недостатня прозорість податкового законодавства і постійне внесення змін до нього; 3) повільні й непрозорі приватизаційні процеси; 4) втручання владних структур усіх рівнів у діяльність суб'єктів господарювання; 5) корупція в органах державної влади та місцевого самоврядування.

Отже, для забезпечення стабільного зростання української економіки необхідною є її детінізація. Механізмами детінізації на сучасному етапі можуть стати:

- 1) зниження рівня корупції;
- 2) більш жорсткий контроль системи звітності оподаткування та контроль за використанням коштів з бюджету країни;
- 3) формування моральної відповідальності в майбутніх та діючих державних діячів і бізнесменів.

Можна зробити висновок, що високий рівень тінізації економіки створює реальну загрозу національній безпеці та демократичному розвитку держави, вкрай негативно впливає на імідж країни, її конкурентоспроможність, ефективність структурних та інституційних реформ, тому необхідно боротися з нею, розробляти заходи з її зменшення та використовувати механізми детінізації, які було запропоновано.

Одержано 17.04.2018

УДК 336.0

Герман Дмитрович СВЕШНІКОВ,

курсант групи Ф2-105 ХНУВС

*Науковий керівник: доцент кафедри соціальних та економічних дисциплін
факультету № 2 ХНУВС кандидат економічних наук Дядін А. С.*

ЕФЕКТИВНІСТЬ ВИКОРИСТАННЯ ВИРОБНИЧИХ ФОНДІВ ПІДПРИЄМСТВ

Необхідною умовою реалізації основної мети підприємництва – отримання прибутку на авансований капітал – є планування відтворення капіталу, яке охоплює стадії інвестування, виробництва, реалізації (обміну) і споживання.

Бізнес як система функціонує і розвивається в результаті попередніх вкладень капіталу і, перш за все, в основні засоби. Отримання прибутку сьогодні це результат правильних рішень про пропорції вкладення капіталу в основні і оборотні кошти, прийнятих ще до початку операційної діяльності підприємства. Тому ефективне управління капіталом припускає ясне уявлення про специфіку їх функціонування і відтворення.

Виготовлення продукції (виконання робота, надання послуг) здійснюється в процесі взаємодії праці людини та певних засобів виробництва. Останні за своїм матеріально-речовим змістом складають виробничі фонди підприємства, всю сукупність яких за властивими їм ознаками поділяють на основні та оборотні.

Проте засоби виробництва як сукупність засобів і предметів праці не можна ототожнювати з виробничими фондами, що зумовлено двома обставинами. По-перше, елементи засобів виробництва стають виробничими фондами лише з моменту їх безпосереднього використання у виробничих фондах складає найбільшу за питомою вагою частину (близько 60 відсотків) національного багатства країни.

Елементи оборотних фондів формують речовинну субстанцію виготовлюваної продукції (сировина, конструкційні матеріали), створюють матеріальні умови для здійснення технологічних процесів і роботи виробничого устаткування (паливо, енергія), збереження і транспортування сировини та готових виробів.

Оцінка основних фондів підприємства являє собою грошове вираження їх вартості. Вона необхідна для правильного визначення загального обсягу основних фондів, їх динаміки і структури, розрахунку економічних показників господарської діяльності підприємства за певний період часу.

У практиці господарювання з метою спрощення обліку основних фондів відносять до оборотних фондів інструмент та інвентар зі строком експлуатації до одного року і вартістю до 100 одиниць національних грошей, а також усі спеціальні інструменти та пристрої, спеціальний одяг та взуття незалежно від строку використання і вартості.

Для встановлення норм амортизаційних відрахувань і розрахунків щорічних амортизаційних сум застосовують більш детальну класифікацію, згідно з якою кожний вид основних фондів в свою чергу розподіляють на ряд груп та підгруп, що охоплюють засоби праці аналогічного виробничо-технологічного призначення з приблизно однаковими строками експлуатації.

Рациональне і економне використання оборотних фондів – першочергове завдання підприємств, оскільки матеріальні витрати складають найбільшу частину собівартості продукції. Зниження матеріаломісткості продукції може бути досягнуте різними способами: впровадженням нових технологій, технікою, вдосконалення організації виробництва і праці.

Забезпеченість власними оборотними коштами і їх збереження, стан нормованих запасів матеріальних цінностей, ефективність використання банківського кредиту і його матеріальне забезпечення, оцінка стійкості платоспроможності підприємства, є основними показниками, що характеризують фінансовий стан фірми.

Одержано 17.04.2018

